

1. Två kontraster.

En vetenskapligt tung och dock fröfyll
atmosfer i det stora rummet, tjocka, mörkgrö-
na sidendraperier för fönster och dörrar; höga,
fullbesatta bokhyllor utmed väggarna; golvet be-
täckt af en enda matta; en kolossal lampa
nebhängande från taket och därunder det fri-
stående svarta skrifbordet med dess samling
af skrifsaker, manuskript och uppslagsböcker;
en turkisk divan med läderöfverdrag invid
fönstret, några stolar här och där, ett rök-
bord, ^{porträtt} en byst på kaminfrisen, en öfvergifven
guitar i ett hörn på golvet — sådan var
den inredning den unge docenten doktor Bo-
gren bestod sig i sitt arbetsrum.

Hjälp säll han i den bekväma skrifstolen

2.

framför skrifbordet, sysslade ömsom med läsning, ömsom med skrifning. Det af en grön skärm dämpade lampskenet föll på hans något bleka och några fastän icke väfra drag. Hårvästen var redan i aftagande vid hjässan, ögonens försvagade ljus upphjälptes af pincenez'n, läpparna voro tunna och färglösa, men det oskettadt låg där någonting af inbjudande vänlighet och ungdomlig lefnadslust utbreot öfver ansiktet. Den unge lärde var synbarligen mycket intresserad af sitt arbete, hvilket likväl icke hindrade honom att stundom hålla upp och belåtet smälende nicka med hufvudet eller tui och med luta sig bakut i stolen, liksom om han velat säga: „hvad jag ändå är lycklig.“

Och Känthanda hade han icke så orätt, om han det tänkte. Som tui en förmögen affärsman hade han låt kunnat fördrifva sitt lif i sysselslös lättja med den lilla vänta på fyra tusen mark som han arft efter sin far. Men den unge Einars hufvud hade aldrig legat åt det

hålllet. Han hade icke passion för annat än studier i ostorört lugn, och hans enda äregirighet var den att vinna vetenskapligt rykte. Från liten var hans barm honom utstakad, han visste hvad han ville, och han var nog gynnad af lyckan att icke äga förhållandena emot sig. På tre år undanstökades examina för kandidatgrad, så följde en utrikesresa, där han inhämtade stoff till en vetenskaplig afhandling, hemkommen disputerade han och vann doktors namn och värdighet. Huru länge tråkade han huruvida han skulle söka anställning vid universitetet eller fortsätta med studierna privatim, då lyckan kom honom till hjälp. Den unge doktorn, som aldrig sneglit på kvinnfolk, blef plötsligt öfver öronen kär i en liflig och älskvärd ungdoms söcieteten, förundrade sig ganska länge öfver fenomenet, ehuru han kunde utantill hvad tidernas store sagt därom, tog slutligen sitt parti, friade, fick ja och gifte sig... Nu var rantan på hans lilla hospital

4.

otillräcklig, hvadan projektet att lefa privat för
kustades och det andra antogs med den gynnsa-
ma påföljd att Doktor Bogren några månader se-
nare skref sitt namn J: r Doe. Bogren och njöt
ett ärligt understöd af två tusen mark.

Sådan var i korthet den unge lärdes historia
— enkel, liksom alltid det goda är det.

Nu var han lycklig familjefar, namnkunnig
veteenskapsman — hans sista arbete lättes öfver be-
lä den lärde världen, seppören sällskapskarl
— ty giftermålet hade icke ringa mån ändrat
hans enstöriga ungdomslif, och, hvilket icke stöde
är fallet, den lärde fann sig ganska väl i detta
ombyte...

Man var mist inne i december må-
nad, de senaste tre veckorna hade snö fallit
och åter smultit i jämn värling, medföran-
de hvarje gång löppet om en stadigvarande
vinter för att i nästa ögonblick kullslä det
samma. Den sista snön lofvade dock större
trohet, eftersom den två följelagare hade en

ganska skarp köld. Och som bäst rasade,
 där ute ett dunkligt yrväder som dref ^{snön} upp
 i höga drifvor mot husväggarna.

Då och då trängde nordenvindens fjät in
 i det komfortabla rummet, doktor Bogren
 lyssnade och hans kropp skakades af en lätt
 rykning vid den hastiga tanken på hur o-
 förligt en vandrande där ute måste ha det
 — och vid ett dylikt tillfälle märkte han
 att det fattades honom något i hans om-
 gifning.

Han ringde, och tjänstgickan kom in.

— Sätt upp eld i kaminen, befälde hus-
 bonden.

Och först när brasan var tänd och dess
 behagliga värme begynte sprida sig i rum-
 met, erfor doktorn ätes en full känsla af
 välbehag.

Han fortsatte ifrigt med sitt arbete, då
 jungfrun oförkallad öppnade dörren.

— Hvad nu? frågade den lärde oförligt.

— Här är en herre som önskade träffa doktorn, svarade hon undfallande.

— Mari vet ju att jag inte tar emot någon, när jag arbetar, sade han strängt, gjorde en afskedande gest med handen och återtog sitt arbete.

— Det påstod jag nog, men den främmande herren är så entrogen, mumlade jungfrun, i det han emellertid stängde dörren.

Knappt en minut förgick, innan någon åter tog i dörren, och då doktorn lika förvånad som uppbrott vände hufvudet ditåt, såg han i stället för pigans väntade gestalt hur en ung man af medellångt trädde öfver tröskeln.

Häpen reste sig doktor Bogren från sin plats.

— Goddag broder Einar, hälsade den nykomne och närmade sig, — jag hade intet visithort att skicka dig, därför trädde jag in så här med våld... Hälsningar utifrån!

— Arnold! utropade doktorn igenkännande.

de. — Du här i Helsingfors! Nå, men när anlände du då? Jag väntade dig först två jul... Vår, kommen tusenfelöt!

Och han tryckte hjärthigt den nykommes hand.

— Lätt mer, min vän, fortsatte han och ledde gästen till soffan, där han tog plats bredvid honom. — Hur befinner du dig nu efter fem års absence?

— Tack skall du ha, jag kom i morse med nattaget från Petersburg, tog in på Kämpes hotel, men ville inte störa dig på förmiddagen...

— Stora! När man varit utomlands i fem år, är det minsann ej all stora, fastän man kommit näst natten... Jag är då den förste som har äran af ditt besök?

— Javisst, och det var äfven för att träffa dig som jag förskjutade min resa... Vi skola tala derom sedan... Nu, lät mig höra något om dig själf. Du har ju gift dig, sen vi träffades, det kunde man då aldrig tänka om den tycke filosofen! Men jag märker redan att skälet skapet lärt dig många saker — det där leder

ga uppträdandet till exempel ägde du ju fört oss
 fast in i spe...

— Mycket förbunden för din artighet. Sam-
 ringen att säga, du har icke orätt i ditt smi-
 ker. Min hustru är underbar: af den in-
 bundne tankaren har hon verkligen gjort en
 glad sällskapsnämnda — därtill kommer att jag
 mer än förut studerat filologi och modern litte-
 ratur, och dessa äro ämnen som hålla sinnet
 vakert och friskt.